

АННА ТОДД

НАЙЯСКРАВІШІ ЗОРІ

THE
BRIGHTEST
STARS

ANNA TODD

АННА ТОДД

НАЙЯСКРАВІШІ
ЗОРІ

З англійської переклала Ганна Литвиненко

Київ
BOOKCHEF
2021

УДК 821.111'06-31

T50

Тодд, Анна

T50 Найяскравіші зорі / Анна Тодд; пер. з англ. Г. Литвиненко. — Київ: Форс Україна, 2021. — 320 с.

ISBN 978-966-993-994-4

Каріні лише двадцять, а вона вже досягла певного статусу у суспільстві. Дівчина є власницею невеличкого будиночка, щовівторка чемно обідає з татом і його новою дружиною, отримує задоволення від роботи. Але це зовнішній бік її життя, насправді Каріна відчайдушно прагне спокою і усамітнення. Зустріч з мовчазним загадковим Кейлом руйнує її крихкий душевний спокій. І хто сказав, що не можна закохатися раптово і пристрасно? І чому яскраві зорі здаються сумними?

Сімейна драма, історія кохання, пошуки сенсу життя — все це на сторінках нового бестселера від Анни Тодд.

УДК 821.111'06-31

THE BRIGHTEST STARS

Copyright © 2018 Anna Todd

All rights reserved.

© Литвиненко Г., переклад, 2021

Літературно-художнє видання

© ТОВ «Форс Україна», виключна ліцензія на видання, оригінал-макет, 2021

ISBN 978-966-993-994-4

ПЛЕЙЛИСТ

One Last Time — Ariana Grande
Psycho — Post Malone (feat. Ty Dolla \$ign)
Let Me Down Slowly — Alec Benjamin
Waves — Mr. Probz
Fake Love — BTS
To Build A Home — The Cinematic Orchestra
You Oughta Know — Alanis Morissette
Ironic — Alanis Morissette
Bitter Sweet Symphony — The Verve
3AM — Matchbox Twenty
Call Out My Name — The Weekend
Try Me — The Weekend
Beautiful — Bazzi
Leave A Light On — Tom Walker
In the Dark — Camila Cabello
Legends — Kelsea Ballerini

Гуго де Сент-Вінсенту
Сподіваюся, ти відчуєш пристрасть у цій книжці
й надалі пишатимешся мною.
Страшенно сумую за тобою і намагатимуся
пити більше червоного вина лише заради тебе.
♥ Земля тобі пером.

Каріна, 2019

Вітер уривається до кав'ярні щоразу, коли відчиняються старі дерев'яні двері. Цей вересневий день видався незвично прохолодним, і я переконана, що це таке собі покарання від всесвіту за те, що я погодилася зустрітися з ним саме сьогодні. І що я собі думала?

Мені заледве стало часу, щоб зафарбувати припухлості під очима. А одяг... Коли він востаннє бачив пральну машину? Ну от що я собі думала?

От зараз я думаю про те, що в мене болить голова і що я не впевнена, чи маю в сумочці ібупрофен. А ще про те, що я дуже завбачливо обрала столик біля самісіньких дверей, тож за потреби зможу швидко вшитися. Кав'ярня в центрі Еджвуда? Непоказна й геть не романтична. Ще одне гарне рішення. Хоча я була тут лише кілька разів, але це моя улюблена кав'ярня в Атланті. Місце у ній обмаль — якихось десять столиків, тож, гадаю, власникам до вподоби швидкий потік відвідувачів. Є тут і кілька принад, гідних світлини в інстаграмі, наприклад стіна із сукулентів і чорно-білі кахлі за спиною в баристи, але загалом інтер'єр доволі стриманий. Повсюди

шорсткувата сірість і бетон. Гучні блендери подрібнюють капусту кале з фруктами, що нині в моді.

Тут лише одні скрипкові двері: один вхід, один вихід. Я дивлюся в екран телефона і витираю спітнілі руки об чорну сукню.

Він обійме мене? Потисне руку?

Я й уявити не можу такого формального жесту. Не від нього. Дідько. Я знову себе накручую, а він ще навіть не прийшов. Мабуть, уже вчетверте за день я відчуваю, як душу виповнює паніка, і розумію: щоразу, уявляючи нашу зустріч, бачу його таким, яким побачила вперше. Я й гадки не маю, яким він буде зараз. Ми не бачилися з минулої зими, і я його вже не знаю. Та й чи знала колись?

Можливо, я знала лише яскраву й порожню оболонку чоловіка, на якого зараз чекаю.

Я гадала, що зможу уникати його до кінця свого життя, але думати про те, що вже ніколи його не побачу, ще нестерпніше, аніж сидіти отут. Принаймні це я можу визнати. Ось я грию руки об чашку з кавою, чекаючи, доки він увійде через ті скреготливі двері. І це після того, як присяглася йому, собі й усім, хто слухав мене протягом останніх місяців, що ніколи...

Він має бути тут через п'ять хвилин, та якщо в ньому ще лишилося щось від того чоловіка, якого я пам'ятала, то він з'явиться останньої миті з похмурим виразом обличчя.

Двері зі скрипом розчинилися і до кав'ярні ввійшла жінка. Біляве волосся стирчало гніздом на маківці її крихітної голівки, а до розпашілої щоки вона притискала мобільний телефон.

— Мене це не обходить, Гові. Зроби все як слід, — різко промовила вона і, лаючись, приборала телефон.

Ненавиджу Атланту. Тут усі люди такі ж, як вона: запальні й вічно кудись поспішають. Так було не завжди. Ну, може, й завжди. Втім, я не була такою. Та все змінюється. Раніше я любила це місто, а надто середмістя. Кафе тут просто фантастичні, а якщо ви гурман у маленькому містечку... То тим паче варто переїхати сюди. На відміну від Форт Беннінга, в Атланті завжди можна чимось себе розважити й усе працює допізна. Та найбільше мені до вподоби, що тут немає постійного нагадування про військове життя: ані всюдисущого камуфляжу, ані чоловіків і жінок в одностроях, які стоять у чергах біля кінотеатру, заправки та Dunkin Donuts. Люди послуговуються справжніми словами, а не лише аббревіатурами. А ще тут тішать око різні невійськові зачіски.

Я любила Атланту, але він це змінив.

Ми це змінили.

Ми.

Це найближче я змогла підійти до визнання провини за те, як усе обернулося.

— Ти витріщаєшся.

Лише два слова, але вони вихлюпнулися на мене наче відро студеної води, притлумлюючи всі відчуття. Та все ж був і спокій. Той спокій, який сповнював мене, коли він був поруч. Я підвожу погляд, щоб пересвідчитися, що це саме він, хай навіть і знаю вже це. Звісно, він стоїть наді мною, уп'явшись карими очима в моє обличчя, вивчаючи... пригадуючи? Я воліла б, щоб він не дивився на мене так. У невеликому приміщенні доволі людно, але це зовсім не відчувається. Я ретельно спланувала цю зустріч, а він усе зруйнував і тепер я нервую.

— Як ти це робиш? — запитую я. — Я не бачила, як ти ввійшов.

Я занепокоїлася, що ці слова пролунали так, наче я звинувачую його в чомусь, наче я знервована, а цього мені геть не хотілося. Втім, мені справді цікаво, як він це робить. Йому завжди вдавалося бути безшумним, підходити непомітно. Мабуть, ще одне вміння, відточене в армії.

Я вказала йому на стілець. Він уможується і лише тепер я усвідомлюю, що він має бороду. Чіткі лінії на вилицях, темна щетина на щелепі. Щось новеньке. Ну звісно ж. Раніше він завжди мусив до-

тримуватися правил. Волосся мало бути коротким і розчесаним. Вуса дозволялися, але за умови, що вони акуратно підстрижені і не нависають над губою. Якось він сказав мені, що хоче відростити вуса, але я відмовила його. Навіть такому обличчю, як у нього, вуса зовсім не личили б.

Він бере зі столу кавову карту. Капучино. Мак'ято. Лате. Флет вайт. Лонг блек. І коли все стало так складно?

— Тепер ти любиш каву? — я не приховую здивування.

Він хитає головою.

На його стриманому обличчі з'являється усмішка, нагадуючи мені, чому ж я в нього закохалася. Ще мить тому я легко могла відвернутися. Однак тепер це неможливо.

— Не каву, — запевняє він. — Чай.

Звісно ж, він без куртки, а рукава джинсової сорочки підкочені до ліктів. На передпліччі видніється частина татуювання, і я знаю: якщо торкнуся його шкіри, вона буде гарячою. Я до біса впевнена, що робити цього не варто, тому підвожу очі й дивлюся поверх його плеча. Подалі від татуювання. Подалі від цих думок. Так безпечніше. Для нас обох. Я намагаюся зосередитися на гаморі в кав'ярні, щоб призвичаїтися до його мовчання. Я й забула, якою бентежною може бути його присутність.

Брехня. Не забула. Хотіла забути, але не змогла.

Я чую, як до нас іде офіціантка, як риплять її кросівки по бетонній підлозі. У неї тихий голос, і, коли вона говорить йому, що він «беззаперечно» має спробувати їхню новинку, м'ятні моті, я сміюся, знаючи, що він ненавидить усе м'ятне, навіть зубну пасту. Я думаю про червоні плями від пасти

з корицею, які він лишав у мене вдома, і про те, скільки разів ми через них сварилися. Якби ж я не зважала на такі дрібниці. Якби пильніше стежила за тим, що відбувається насправді, усе могло скластися інакше.

Можливо. А може, й ні. Я з тих людей, які беруть провину на себе, але не в цьому. Я не до кінця впевнена.

І не хочу знати.

Ще одна брехня.

Кейл говорить дівчині, що буде звичайний чорний чай, і цього разу я намагаюся стримати сміх. Він такий прогнозований.

— Що смішного? — запитує він, щойно офіціантка відходить.

— Нічого, — я змінюю тему. — Ну, то як ти?

Я не знаю, якою маячнею ми маємо заповнити цю розмову за кавою. Знаю лише те, що ми мали зустрітися завтра, але оскільки мені однаково треба було сьогодні в місто, я вирішила, що краще влаштувати першу ніякову зустріч без зайвих глядачів. Похорон не місце для такого.

— Добре. З огляду на обставини, — він відкашлюється.

— Ага, — зітхаю я, намагаючись не думати про завтра. Я завжди вміла вдавати, що світ довкола мене не горить. Ну, гаразд, за останні кілька місяців я розгубила майстерність, але за роки це стало моєю другою натурою, чимось, що я почала робити десь між розлученням батьків і закінченням школи. Іноді мені здається, що моя родина зникає. Нас стає дедалі менше.

— З тобою все гаразд? — запитує він ще глибшим голосом, ніж раніше.

Для мене він лунає так само, як і в задушливі ночі, коли ми спали з відчиненим вікном і вранці вся кімната була вкрита росою, а наші тіла — мокрі й липкі. Колись мені подобалося, якою гарячою була його шкіра, коли я проводила кінчиками пальців по плавних обрисах його щелепи. Навіть його уста були теплі, часом гарячкові. Повітря на півдні Джорджії таке густе, що його можна торкнутися, а температура Кейла завжди межувала з жаром.

Він відкашлюється, і я опановую себе.

Я знаю, про що він думає, можу прочитати це на його обличчі так само чітко, як і неонову вивіску «*Але спершу кава*», що висить на стіні позаду нього. Чому ж саме ці спогади асоціюються в мене з ним? Від того геть не легше.

— Каро, — лагідно промовляє він і тягнеться через стіл, щоб торкнутися моєї руки. Я відсмикую її так швидко, наче мене вдарило струмом. Дивно думати про те, якими ми були, коли я ніколи не знала, на чому закінчить він і з чого почну я. Тоді ми були на одній хвилі. Але... Тепер усе зовсім інакше. Колись він міг промовити моє ім'я і я була ладна дати йому все, чого він хотів. Я затрималася на цій думці. Про те, як давала цьому чоловікові все, про що він просив.

Мені здавалося, що я вже майже одужала від нас, майже оговталася після отого *треба це просто пережити*. Принаймні достатньо, щоб не думати, яким був його голос, коли я будила його вранці на тренування або коли він кричав уночі. У голові починають роїтися думки і якщо я негайно не вгамую свій розум, спогади пошматують мене просто на цьому стільці, у цій крихітній кав'ярні, просто в нього на очах.

Я змусила себе зглитнути слину й взяла чашку з лате, щоб виграти трохи часу — лише мить, щоб опанувати себе і відповісти.

— Ага. Похорони ж мій коник.

Я не смію дивитися на його обличчя.

— Ти однаково нічим не могла зарадити. Тільки не кажи, що могла би... — він замовк, а я втупилася поглядом у маленьку щербинку на своїй чашці. Провела пальцем по надщербнутій кераміці.

— Каріно. Поглянь на мене.

Я хитаю головою, не маючи наміру стрибати з ним до цієї кролячої нори. З мене досить.

— Усе гаразд. Справді, — я замовкаю і ковзаю поглядом по його обличчю. — Не дивися на мене так. Я в нормі.

— Ти завжди в нормі, — він проводить рукою по щетині й зітхає, прихилиючись до спинки пластикового стільця.

Це не запитання і не твердження, проста констатація факту. Він має рацію. Зі мною все завжди буде гаразд. Як там кажуть: удавай, доки це не стане правдою? Нехай так.

Та й, зрештою, що мені залишається?

РОЗДІЛ ☆ 3

Каріна, 2017

З роботою я зірвала джекпот. Масажний салон відчинявся не раніше десятої, тож здебільшого вранці я могла поспати. Ба більше, від мого будинку, що вмовстився в самому кінці вулиці, до салону було п'ять хвилин ходу! Я любила цю вулицю: магазин матраців, ятка з морозивом, манікюрний салон і старомодна кондитерська. Я заощаджувала і ось я тут: мені двадцять, у мене є своя вулиця і власний будинок. Мій будинок. Не татів. Мій.

Дорога до роботи займала лише п'ять хвилин: цього було замало, щоб прогулянка вийшла цікавою. Переважно я просто ухилялася від автомобілів. Ширини вулиці вистачало лише для одного пішохода або для однієї автівки. «Пріус» або подібний невеликий автомобіль проїжджав тут легко. Але, на жаль, тутешні мешканці, їздили переважно на великих позашляховиках, тож, щоб пропустити їх, мені частенько доводилося притискатися до дерев на узбіччі.

Іноді я вигадувала історії: бодай якась розвага перед початком зміни. Того дня історія була про Бредлі — бороданя, власника магазину матраців

на розі. Бредлі був приємною людиною і носив, як мені думалося, гарну уніформу — картату сорочку й штани кольору хакі. Він мав білий «форд» і працював навіть більше за мене. Щоранку, коли я проминала його магазин, Бредлі вже був на роботі. А я починала лише о десятій. А коли мала подвійні чи вечірні зміни, білий позашляховик незмінно був припаркований біля крамниці.

Вочевидь, Бредлі був одинаком. І річ не в тім, що він не був милим чи люб'язним. Просто він завжди був сам. Якби він мав дружину або дітей, то я побачила б їх бодай раз за ті півроку, відколи переїхала до цього району. Та все ж, удень, увечері та на вихідних Бредлі завжди був сам.

Погода випала сонячна, але пташки не щебетали. І сміттєвоз не гуркотів. І ніхто не заводив автівки. На вулиці було моторошно тихо. Можливо, саме тому того ранку Бредлі здався мені дещо зловісним. Я глянула на нього по-новому і замислилася, чому він зачісує біляве волосся з проділом посередині? Чому йому подобалося залишати на черепі таку чітку лінію? Та насправді мені кортіло дізнатися, куди він збирався везти згорнутий килим, що стирчав з кузова його автівки. Можливо, я подивилася забагато серій CSI*, але хіба ж не всі знають як позбутися тіла: загорнути в старий килим і викинути на околиці міста? Та щойно моя уява зробила з Бредлі серійного вбивцю, він приязно помахав мені й щиро всміхнувся. Або ж він просто добре вмів здаватися милим, а насправді...

---

* «CSI: Місце злочину» — американський телесеріал телеканалу CBS, що розповідає про роботу криміналістичної лабораторії Лас-Вегаса. — Прим. ред.

Я мало не надзюрила в штани, коли він гукнув мене.

— Агов, Каріно! Увесь район без води!

Його тонкі вуста невдоволено вигнулися, коли він махнув рукою, щоб показати, наскільки засмучений. Я зупинилася й прикрила очі від сонця. Воно було різким і сліпучим, хай навіть промені й розсіювалися трохи в атмосфері. У Джорджії завжди така спека. Я думала, що за рік звикну, але де там. Мені бракувало прохолодних ночей північної Каліфорнії.

— Я намагаюся викликати ремонтників, але поки безрезультатно, — він стенив плечима і показав мобільний.

— О, ні, — я спробувала зобразити розчарування через відсутність води, але в глибині душі плекала надію, що Малі вирішить сьогодні не відчинятися. Минулої ночі я майже не спала, тож могла б подрімати з годинку або й зо двадцять годин.

— Я і далі їм телефонуватиму, — сказав Бредлі.

Він торкнувся пряжки ременя у формі бика. Схоже, Бредлі уже добряче спітнів, тому, коли він підняв величезний килим з кузова, мені майже захотілося йому допомогти.

— Дякую, — сказала я. — Я перекажу Малі.

РОЗДІЛ ☆ 4

Двері замкнені, світло вимкнене, навіть світильник у коридорі, який ми не гасили на ніч, усередині прохолодно. Я увімкнула масляні обігрівачі, а потім запалила свічки у вестибюлі й двох кабінетах.

Мій перший клієнт мав прийти лише о пів на одинадцятую. А в Елоді до о пів на дванадцятую запису взагалі не було. Коли я вийшла з дому, вона ще міцно спала, а це означало, що об одинадцятій десять вона влетить у салон, мило всміхнеться своєму клієнту й швидко перепросить з чарівним французьким акцентом. А потім візьметься до роботи.

Елоді була однією з небагатьох людей у світі, заради кого я зробила б усе що завгодно. А надто тепер, коли вона завагітніла. Вона дізналася про дитину всього через два дні після того, як її чоловік ступив на курну землю Афганістану. Таке тут уже стало нормою. Так було з моїми батьками, з Елоді... Певно, кожен, хто мешкав поблизу військових баз, добре знав про таку ймовірність. І не просто ймовірність. Радше реальність, якщо виходиш заміж за військового.

Я відмахнулася від цієї думки. Треба увімкнути музику. Я ненавиділа тишу. Нещодавно я таки вмовила Малі дозволити мені вмикати доречнішу музику. Я не витримала б ще однієї зміни з «мелодіями для розслаблення в США», які лунали годинами. Сонливий

шум водоспадів і плюскіт хвиль дратували мене найбільше. А ще наганяли дрімоту. Я взяла айпад, і вже за мить Бенкс* вигіснила з пам'яті весь той лагідний і мрійливий гомін. Я підійшла до стійки, щоб увімкнути комп'ютер. Не минуло й двох хвилин, як до салону ввійшла Малі з двома великими пакетами в руках.

— Що сталося? — запитала вона, коли я забирала в неї пакети.

— Та наче нічого. Де «привіт»? Де «як справи, Каріно?» — я засміялася й пройшла до комірчини.

Їжа в тих пакетах пахла так смачно. Малі готувала найкращу тайську їжу, яку я коли-небудь куштувала, й завжди залишала трохи для нас із Елоді. Вона пригощала нас щонайменше п'ять днів на тиждень. Маленьке авокадо — так Елоді називала свій вагітний живіт — хотіло лише гострої локшини. З базиліком. Відколи Елоді завагітніла, вона стала просто одержимою базиліком, аж так, що вибирала листочки зі страви й жувала їх. Діти штовхають на найхимерніші вчинки.

— Каріно, — всміхнувшись, промовила Малі. — Як у тебе справи? Ти якась сумна.

У цьому вся Малі. *«Що сталося? Ти якась сумна»*. Вона завжди говорила те, що думала.

— Ем... Усе гаразд, — сказала я. — Просто сьогодні вирішила не робити макіяжу. — Я пустила очі під лоба й поштурхала себе у щоку.

— Річ не в тім, — промовила вона.

Ні, не в тім. Але я не була сумною. І мені не сподобалося, що маска зісковзнула так сильно, що помітила навіть Малі. Я не любила такого.

---

* Джиліан Роуз Бенкс — більше відома, як Бенкс (стилізовано BANKS), американська співачка, авторка пісень, акторка з Лос-Анджелеса. — *Прим. ред.*

РОЗДІЛ ☆ 5

Мій клієнт прийшов рівно о десятій. Я звикла до його пунктуальності, не кажучи вже про ніжну шкіру. Я знала, що після душу він наносив на тіло олії й це полегшувало мені роботу, бо я масажувала вже м'яку шкіру. У нього завжди були дуже напружені м'язи, особливо на плечах, тож я припустила, що він цілими днями працював за столом. Він не був військовим. Це я зрозуміла з його відрослого волосся, що завивалося на кінцях.

Сьогодні його плечі були такі напружені, що мені навіть заболіли пальці, коли я розтирала верхню ділянку. Він був стогнієм — як і чимало інших клієнтів — і, коли я послаблювала вузли в його тілі, з його вуст щоразу злітали глибокі, гортанні звуки. Година минула швидко. Коли сеанс закінчився, я навіть мусила поплескати його по плечі, щоб розбудити.

Цей клієнт — його звали Тобі, але мені подобалося називати його «о пів на одинадцятую» — завжди залишав гарні чайові й не завдавав клопотів. За винятком того дня, коли запросив мене на побачення. Елоді мало не здуріла, коли я розповіла їй про це. Вона вмовляла мене повідомити про це Малі, але я не хотіла робити з мухи слона. Він

Кінець безкоштовного
уривку. Щоби читати
далі, придбайте, будь
ласка, повну версію
книги.